

## 38

# DŮKAZ

**N**a rozdíl od předchozích zkušeností s jeho stíny pořád vidím. Ani se nevznáším. Jediný zvuk představuje můj dech, který se teď zrychluje. Kolem nás víří temnota a zahaluje nás jako kokon. Připadá mi, že stojíme na místě, nohama pevně na zemi, a přitom se zároveň pohybujeme. Cítím to, jen to nevidím.

A tak se soustředím na něj. A v těch nádherných, zářivých očích nacházím klid.

Takový, jaký jsem si často představovala, když jsem snila o tom, že se procházím po plážích na druhé straně skleněných stěn Arydu, v těch dokonalých slunečných dnech, kdy je voda křišťálově čistá. Samozřejmě za předpokladu, že si pro mě nepřijde žádná nestvůra.

V Revenových očích se mihne cosi... něco... Další stín?

Pevně stiskne víčka.

„Revene?“

Jenže stejně rychle, jako nás pohltily, stíny zmizí. Zhluboka se nadechne, otevře oči a kývne mi přes rameno. „Podívej.“

Otočím se a zalapám po dechu. Reven mě nepřivedl ke chrámu, ale někam úplně jinam. Jsme venku a přede mnou se rozprostírají stříbřité sněhové pláně, naváté do závějí.

„Vypadá to, jako bych se ocitla doma,“ zamumlám sama pro sebe.

V noci, v měsíčním světle, vypadají pouště kolem Enory bíle, krystaly v písku se třpytí a nad hlavou se rozprostírá pokrývka hvězd.

Vždycky mě bavilo si představovat, že jsou to miliony duší, které se dostaly do Allusianu a teď na nás shlížejí z nebes.

Revenův hříšný hlas mě obklopí a v tu chvíli patří jen mně. „Já vím,“ řekne a jeho teplý dech mě pohladí po tváři. „Taky jsem je viděl.“

Trhnu sebou. Copak jsem to všechno řekla nahlas?

Revenova ruka, dosud položená na mém břiše, sjede níž a klouže mi po boku, až lehce přejede přes kyčel, skoro jako by se Reven snažil prozkoumávat moje křivky.

Najednou mi dojde, že jak těsně se tisknu k jeho hrudi, jako bychom byli dva milenci, kteří pozorují hvězdy a plánují společnou budoucnost.

Všechny moje touhy se střetávají s povinnostmi. Bezpečí Stínolesa je pryč a na mě znovu začíná doléhat realita.

Potřebuju ho. Jako spojence. Ale nejspíš bych si neměla dovolit po tomhle toužit. Toužit po něm.

Neohrabaně ustoupím stranou a on mě pustí. Bojím se otočit a pohlednout mu do očí. Možná moje křivky vůbec nezkoumal. Možná mě jen chtěl odstrčit.

Snažím se svou nejistotu zakrýt slovy. „Jak daleko jsme se dostali?“ „Asi dvacet líc.“

Počkat. Položím si ruce v bok a přes rameno se na něj zamračím.

„Proč jsme se sakra takhle nepřesunuli ze Stínolesa do Arydu? Ušetřili bychom tolik času!“

A to vůbec nemluvím o smrtícím červovi, basanovi a vojácích...

Reven si odfrkne. „Takhle mluvíš i před matkou?“

Jako první mě napadne, že nechci kazit tuhle chvíli připomínkou, že moje matka při zemřela při porodu. Kvůli mně. Ale vážně – to si ze mě musí utahovat zrovna *teď*?

Založím ruce na prsou. Revenův pohled okamžitě sklouzne dolů a pak se tak pomalu vrátí zpátky, až mi po krku a tvářích vystoupá žár.

„Myslím to vážně,“ trvám na svém. „Proč?“

Reven strčí ruce do kapes. „Musím šetřit síly, takže k cestování stínem se uchyluju až jako k poslední možnosti. A tenhle portál obecně moc nepoužíváme. A s tebou už vůbec ne. Nemohl jsem tudy přijít,

když jsem unesl královnu. Nechtěl jsem, aby šlo snadno zjistit, kam jsem tě odvedl, takže jsme nemohli jít přímo sem.“

Zamračí se a já mám pocit, že něco zamlčuje, ale jeho výraz působí spíš zmateně než nepřístupně. Tentokrát se rozhodnu, že to nechám být.

„Dobře. Tak proč jsme tady teď? Proč jsi mě přivedl *sem* místo do chrámu?“

Jemně mi prstem otočí hlavu na druhou stranu, opačným směrem, než jsme se před chvílí dívali. Jako první mě udeří – a nechápu, proč mi to nedošlo dřív – vůně oceánu. Svěží, slaná a prosycená větrem, mísící se s lehce nakyslou vůní borovic. Ta kombinace mi připomíná přechod po té příšerné, vratké napodobenině žebříku a Dutinu.

Zamrkám na výjev před sebou.

Malý kamenný domek se slaměnou střechou stojí tak blízko vody, že oceán omývá jeho zdi. Žaludek se mi propadne strachem o lidi, kteří v něm musí žít. Proč by pro bohyni matku někdo stavěl dům právě tady, natož bez jakékoli další ochrany? Copak si koledují o rychlou a strašlivou smrt?

Při vzpomínce na to, jak blízko jsem se naposledy ocitla vodám zamořeným nestvůrami, mě přepadne strach a bez přemýšlení sevru Revenovo zápěstí. Nevšímám si jeho zasténání. „Požírači,“ řeknu tiše a opatrně.

„Tady se většinou neukazují. Tohle je užší průliv mezi Malou Tyndrou a pevninou. Většina Požíračů se přes ledovce, které střeží oba jeho konce, nedostane.“

„Většina?“

Zkříví tvář. „Jak se země propadá, průliv se trochu rozšířil,“ řekne a ukáže na dům. „Ten příbytek stával ligu od pobřeží.“

Prudce se nadechnu. Když se zadívám pozorněji, vidím i další důkazy. Z vody vyčnívají špičky stromů.

Reven mi to právě dokázal.

Tyndra se *doopravdy* potápí. Celá. Pevninská část ještě víc než Malá Tyndra, ale i tam vidím náznaky. Stejně jako se Wildernyss zvedá k nebi, rok od roku výš?

Proč?

„Myslím, že tohle nedokážu napravit,“ zašeptám a zavrtím hlavou.

Z nějakého hloupého důvodu jsem si představovala mnohem menší kus země. Celé panství? Naučit se vyrobit malé květiny mě stálo roky usilovné snahy. Nedokážu vytvořit ani sklo dost velké na to, aby jím člověk prošel. Jak mám proboha u všech nebes Allusianu zvednout celé panství?

„Nech to na mně,“ trvá Reven na svém a hlas mu zdrsíní. „Nejdřív musíme najít tvé dvojče a dostat vás obě bezpečně zpátky sem.“

Kývne doleva a já otočím hlavu tím směrem. V dálce spatřím vrcholky dvou mohutných věží, které se tyčí nad pustou krajinou, jednu z naší a druhou z opačné strany průlivu, sotva viditelné proti noční obloze. Stejně jako zdi v Arydu neodrážejí měsíční světlo a jejich mohutná konstrukce zakrývá hvězdy. Připadají mi... zlověstné. Jako žádný chrám, který jsem kdy viděla. Ani ten s černými zdmi v Oaesys, který je temný a zdobný, a přesto působí tak nějak přívětivě.

Noc stavby zahaluje, takže nevidím jejich vrcholky ani most, o němž vím, že je nahoře spojuje.

Najednou jsem nesmírně vděčná za Revenovy stíny, díky nimž se dokážeme dostat i na takové místo.

„Bohyně, prosím, veď naše kroky,“ zašeptám – nebo se spíš modlím. Hlavně abych uklidnila náhlý nával nervozity, který mě v tu chvíli celou sevře.

„*Permitte divas cetera*,“ zašeptá vedle mě Reven ve starodávném jazyce. Jednoho z autoritátů, jak se alespoň v Arydu učí. Tu frázi samozřejmě znám. Znamená: *Ponech vše ostatní bohyním*.

„*Quis custodiet ipsos divas?*“ pozměním větu „kdo střeží strážce?“ na „kdo střeží bohyně?“

Střelí rychlým pohledem k obloze, jako by čekal, že z bezmračné oblohy udeří blesk za mou drzost.

„Riskuješ až příliš, princezno.“

Odfrknu si. Omma by s ním souhlasila. „Prozradím ti tajemství.“

Mlčky vyčkává, ve tváři tázavý výraz.

„Pořád se modlím, přestože všechno nasvědčuje tomu, že bohyně jsou buď mrtvé, nebo už se o své výtvary nestarají.“

„Za co se modlíš?“ zeptá se Reven.

První instinkt mi velí odseknout něco lehkovážného jako „za trpělivost všech svatých“. Jeho zvědavost ve mně ale zažehne jiskru, kterou vidím jen já. Je pro mě vzácnost, že na mně někomu záleží. Že ho zajímají takové maličkosti.

Jeho otázka je ale záludná... Za co se modlím jako Meren a za co jako Tabra? Kterou odpověď bych měla zvolit? Nejraději bych je zkom-binovala. „Za spoustu různých věcí. Za to, aby mi někdo ukázal cestu, za vezíry, za babičku, která nedávno umřela, a potom za její místo v Allusianu. Za svůj lid prosím pokaždé o něco jiného podle toho, co je zrovna potřeba.“ Zavrtím hlavou a věnuju Revenovi významný pohled. „Včetně těch, kteří mizí ve stínech.“

Reven si odfrkne a já mám pocit, že by ten zvuk mohl být smíchem. „Pořád se za to modlíš?“

„Možná to teď formuluju trochu jinak,“ opáčím.

„Tak doufáme, že tě tentokrát bohyně vyslyší,“ zamumlá Reven, spíš pro sebe. „Měli bychom jít. Vos čeká.“

Přitáhne si mě zpátky do náruče a kolem nás se zvednou stíny. Tentokrát nám ale cesta trvá déle a já cítím, jak se mu hrudník proti mně zvedá a zase klesá. Vzhlednu k němu a on má znovu pevně zavřené oči.

Jakmile se ocitneme v dlouhé, prázdné chodbě, jsem si jistá, že je něco špatně, protože Reven mě pustí a předkloní se, ruce opře o kolena a lapá po dechu.

Předkloním se vedle něj, položím mu ruku na záda a cítím, jak moc sám se sebou bojuje.

„Co se děje?“ zeptám se. „Jsi unavený?“

Vymaní se z mého doteku, ve tváři hrozivý výraz. „Ne. Já... Ztrácím kontrolu.“

Myslí tím kontrolu nad stíny. To nevěstí nic dobrého.

„Copak to tu máme?“ posměšně se ozve neznámý hlas.

Oba sebou trhne a zvedneme hlavy. Dveře jsou otevřené a v nich stojí voják. V místnosti za ním leží Vos v bezvědomí na podlaze. Mezitím se otevírají další dveře a vycházejí z nich další tři vojáci.

Jsou oděni do stejného brnění jako ti, kteří zaútočili na mě a Niri ve Wildernyss, ale tihle mají navíc dlouhé bílé pláště lemované kožešinou, které jim zřejmě pomáhají splynout se sněhem.

Kamufláž. Chytré.

Každou chvíli se o ně Reven postará. Nebo nás stíny odnesou pryč. Něco už určitě vymyslí.

„Dva další vetřelci,“ poznamená voják, který stojí u Vose. „To je zajímavé.“

„Revene?“ zašeptám. „Už je čas.“

„Do háje,“ zamumlá Reven, což mě přiměje k němu prudce otočit hlavu. Dívá se na mě, ve tváři cosi, co se nejvíc blíží panice, jakou jsem u něj dosud neviděla. „Nemůžu...“

Tak on nemůže. Na okamžik vytřeštím oči. Je to stejné jako předtím ve Wildernyss? Vyčerpál se, když nás sem přemísťoval, a teď je příliš slabý, aby udržel stíny pod kontrolou, natož aby bojoval?

Do pekel. Zoufalý instinkt převezme kontrolu a já otočím hlavu k vojákovi. Slova ze mě padají sama. „Ztratili jsme se. Nemohl byste nám ukázat cestu ven?“

Jeden z vojáků udeří jílcem meče Revena do hlavy.

Reven se sesune k zemi a hlavou udeří o opracovanou kamennou podlahu. Ozve se tak hlasitý praskavý zvuk, až sebou bolestně trhnu.

Krev mi ztuhne v žilách. Pohlédnu na obě těla na zemi a vzpomenu si, co jsem slíbila Revenovi. Neuteču. Ani s noži si nejsem vůbec jistá, že bych dokázala přemoci všechny vojáky a dostat se k portálu.

Udělám jediné, co můžu – zvednu ruce na znamení, že se vzdávám.

Hlavou mi projede ostrá bolest, svět se nakloní a já se zhroutím na zem.

Poslední, co vidím, než upadnu do bezvědomí, je Revenova nehybná tvář.